

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **L. M.**, zastoupena Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 21. 5. 2019, č. j. 72 Ad 25/2016 - 176,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce Mgr. Dominice Kovaříkové **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1 300 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím o námitkách ze dne 16. 9. 2016, č. j. X, žalovaná změnila své rozhodnutí ze dne 7. 3. 2012, č. j. X tak, že výrok I zní: „Podle ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, se účastníci řízení od 20. 1. 2012 přiznává invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 12 703 Kč měsíčně. Výrok II zní: „Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, se od 10. 2. 2014 invalidní důchod odnímá.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci, který ji zamítl rozsudkem ze dne 21. 5. 2019, č. j. 72 Ad 25/2016 - 176.

[3] Krajský soud poukázal na to, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2016, č. j. 8 Ads 146/2015 - 36, byl zrušen předchozí rozsudek krajského soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 72 Ad 47/2013 - 178, a rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 25. 11. 2013, č. j. X, a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Námitkové řízení se tak dostalo do fáze před vydáním rozhodnutí o námitce a žalovaná žádné nové řízení nezahajovala. Podkladem žalobou napadeného rozhodnutí byl posudek o invaliditě ze dne 1. 7. 2016, který byl žalobkyni zaslán a žalobkyně ho dne 22. 7. 2019 převzala a následně se k němu písemně vyjádřila dne 24. 7. 2019. Protože ve vyjádření žalobkyně nenavrhovala žádné další důkazy, ani k vyjádření nepřiložila žádné lékařské zprávy či posudek a ani netvrdila žádnou skutečnost, na základě které by žalovaná byla povinna pokračovat v dokazování, nebyl zde důvod jakékoli další důkazy obstarávat a provádět. Žalovaná proto nepochybila, když vydala žalobou napadené rozhodnutí a na vyjádření žalobkyně k posudku reagovala tímto rozhodnutím. Napadené rozhodnutí poté, co se žalobkyně seznámila s posudkem ze dne 1. 7. 2016, nebylo a nemohlo být pro žalobkyni překvapivé. Napadené rozhodnutí vyšlo z tohoto posudku a převzalo jeho závěry. Žalovaná se uvedeným postupem nedopustila vady řízení a porušení základních zásad řízení, zejména neporušila právo žalobkyně na spravedlivý proces, zásadu dvojinstančnosti, principy právní jistoty a předvídatelnosti rozhodnutí.

[4] Krajský soud dále konstatoval, že podkladem posudku mohly být pouze lékařské zprávy z období do data vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tj. do 16. 9. 2016. Lékařské zprávy z pozdějšího data, pokud se nevyjadřují k rozhodnému období, nemůže soud a posudková komise zohlednit. Posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě (dále jen „PK MPSV“) ze dne 21. 9. 2018 ve znění jeho obou doplnění ze dne 11. 1. 2019 a 5. 4. 2019, který byl podkladem vydání rozsudku, podle krajského soudu nárokům testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti dostál. PK MPSV shromáždila zdravotnickou dokumentaci žalobkyně v úplnosti a posoudila její zdravotní stav komplexně, přičemž krajský soud neměl důvod pochybovat o úplnosti a správnosti stanovených diagnóz. Ani žalobkyně k určení posuzovaných diagnóz nic konkrétního nenamítala. Jak uvedla PK MPSV ve svém posudku ve znění jeho doplnění, u žalobkyně žádná lékařská zpráva neprokazuje těžší postižení podle kapitoly V položky 5c nebo postižení podle položky 5d přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. o posuzování invalidity, ani neprokazuje postižení podle kapitoly V položky 4c nebo 4d, jak tvrdila žalobkyně. PK MPSV konstatovala, že v roce 2012 se při stanovení invalidity žalobkyně jednalo o posudkový omyl, neboť nebyla známa taková psychiatrická diagnóza, která by invaliditu umožňovala. Lékař OSSZ i lékař ČSSZ v námitkovém řízení v roce 2016 zdravotní stav žalobkyně nadhodnotili a dospěli k nesprávnému posudkovému zhodnocení, neboť ani v roce 2016 zdravotní stav žalobkyně neodpovídal invaliditě žádného stupně. Není známa příčina vzniku invalidity, protože invalidita nikdy u žalobkyně nevznikla. Provedeným dokazováním bylo osvědčeno, že postižení podle kapitoly V položky 5c přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb. odpovídá prokázanému zdravotnímu stavu. Opak, resp. jiný stav, nebyl prokázán.

pokračování

[5] Podle názoru krajského soudu žalovaná zjistila správně skutkový stav, vybrala správně právní předpisy, pod které jej subsumovala a z toho vyvodila v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se krajský soud ztotožnil.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí spočívalo na novém (v roce 2016) provedeném posouzení jejího zdravotního stavu. Žalovaná však nebyla oprávněna její zdravotní stav přezkoumávat, neboť prvotní námitky, které založily toto námitkové řízení, se týkaly toliko příčiny vzniku invalidity. Pokud se žalovaná rozhodla zdravotní stav přezkoumat, měla tak učinit za přítomnosti stěžovatelky, která měla mít možnost předložit žalované dokumenty prokazující její neuspokojivý zdravotní stav. Vzhledem k tomu, že zdravotní stav stěžovatelky byl přezkoumáván až v námitkovém řízení, byla jí odňata možnost podat proti rozhodnutí založenému na nesprávně zjištěném skutkovém stavu námitky, které by mohla podat, pokud by posouzení bylo podkladem rozhodnutí v prvním stupni. Výsledkem tak bylo nedodržení zásady dvojinstančnosti a rozhodnutí o námitkách se tak stalo pro stěžovatelku překvapivým. Stěžovatelka totiž namítala pouze nesprávný důvod vzniku invalidity, nikoliv invaliditu samotnou. Stěžovatelka tím, že nebyla pozvána k osobní účasti před vyhotovením posudku v roce 2016, neměla informaci o tom, že její zdravotní stav bude přezkoumáván a byla přesvědčena, že předmětem námitkového řízení bude pouze posouzení důvodu vzniku invalidity. Rovněž tím, že o odnětí invalidního důchodu poprvé rozhodla až žalovaná, byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení a stěžovatelka byla připravena o právo podat proti rozhodnutí námitky.

[8] Posouzení zdravotního stavu před PK MPSV v rámci soudního přezkumu se stěžovatelka sice zúčastnila, avšak s ohledem na mnoho let se vleklou spor a fakt, že tato situace se odráží v psychice stěžovatelky (nutí ji neustále se vracet k prožitému traumatu z fyzického napadení v zaměstnání), nemohla toto vyšetření absolvovat do konce, neboť jí to aktuální zdravotní stav nedovolil. Ke skutečnému a úplnému posouzení zdravotního stavu stěžovatelky tak nedošlo ani před PK MPSV. Stěžovatelka je přesvědčena, že pokles její pracovní schopnosti překročil 35 %, a měl jí proto být přiznán invalidní důchod. Zpracované lékařské posudky nevycházely z kompletní lékařské dokumentace, kterou měla posudková komise k dispozici, tudíž nedošlo k celkovému zhodnocení zdravotního stavu. Nebyly zohledněny psychiatrické nálezy od fyzického útoku na stěžovatelku v roce 2010, ze kterých vyplývá, že stěžovatelka trpí těžkou posttraumatickou stresovou poruchou, silnými poruchami spánku, živými sny, depresi, opakovanými traumatizujícími vzpomínkami a strachem. Posudek MUDr. Vicsápiho, který si nechal v roce 2014 zpracovat krajský soud, nereflektuje vzájemné souvislosti postižení a nezohledňuje dopad onemocnění na výkon předchozí pracovní činnosti (úřednice). Krajský soud ve svém rozsudku uzavřel, že stěžovatelka netrpí posttraumatickou poruchou nýbrž somatomorfní poruchou. Stěžovatelka však všechny znaky posttraumatické stresové poruchy podle mínění psychiatrů splňuje, z tohoto důvodu je nepochopitelné, jak PK MPSV mohla její stav vyhodnotit jako poruchu psychosomatickou, tedy psychickou poruchu projevující se tělesnými somatickými příznaky bez organické příčiny. Poslední

posudek a jeho doplnění, které nechal vypracovat krajský soud, jsou nepřesvědčivé, neboť neposkytují dostatečné odůvodnění svých závěrů. Z rozporů mezi posouzením zdravotního stavu provedeného PK MPSV a zdravotními zprávami stěžovatelčiných ošetřujících lékařů vyplývá, že jak žalovaná, tak krajský soud nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu a tudíž rozhodnutí vydané za takové důkazní situace je nezákonné.

[9] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti stručně shrnula průběh správního řízení a závěry posudku o invaliditě ze dne 1. 7. 2016 i napadeného rozsudku krajského soudu. Žalovaná je toho názoru, že vycházela z řádně zjištěného skutkového stavu. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti žalobkyně nevyhověl a zamítl ji jako nedůvodnou.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] V dané věci se jedná o druhý rozsudek krajského soudu o žalobě stěžovatelky, přičemž předchozí rozsudek ze dne 25. 8. 2015, č. j. 72 Ad 47/2013 - 178, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2016, č. j. 8 Ads 146/2015 - 36. Ve zrušujícím rozsudku zdejší soud konstatoval, že krajský soud nebyl oprávněn v řízení vedeném pod sp. zn. 72 Ad 41/2012 přezkoumávat zdravotní stav stěžovatelky, neboť její invalidita nebyla předmětem žalobních námitek, a tedy ani předmětem sporu mezi účastníky řízení. Sporné bylo pouze to, zda její invalidita nastala následkem pracovního úrazu. Pouze tato skutková otázka se měla stát předmětem dokazování před soudem. Pokud následně během dokazování vyšlo najevo, že nelze stanovit příčinu vzniku invalidity, neboť stěžovatelka není vůbec invalidní, měl krajský soud postupovat podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítnout pro nedůvodnost. Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zamítavý rozsudek krajského soudu vydaný v řízení vedeném pod sp. zn. 72 Ad 47/2013 nemůže obstát, protože žalobou napadené rozhodnutí vychází výhradně z právního názoru krajského soudu vysloveného v předchozím zrušujícím rozsudku vydaného však v důsledku porušení dispoziční zásady. Tuto okolnost je třeba považovat za podstatnou vadu řízení před správním orgánem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a k níž měl krajský soud přihlédnout z úřední povinnosti, neboť bránila přezkumu žaloby v mezích žalobních bodů. Protože krajský soud k této vadě nepřihlédl a žalobu zamítl, je i jeho rozhodnutí stíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu

pokračování

č. j. 72 Ad 47/2013 - 178 a žalobou napadené rozhodnutí z úřední povinnosti a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Závěrem kasační soud uvedl, že v dalším řízení žalovaná nadále nebude vázána právním názorem krajského soudu o invaliditě stěžovatelky a znovu rozhodne o námitkách proti rozhodnutí o důchodu s tím, že při rozhodování nic nebrání případnému postupu podle § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“), který vylučuje v řízení o námitkách pravidlo obsažené v § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o nepřípustnosti změny napadeného rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

[14] Námitky stěžovatelky, že žalovaná nebyla oprávněna její zdravotní stav přezkoumávat, neboť prvotní námitky, které založily toto námitkové řízení, se týkaly toliko příčiny vzniku invalidity, nikoliv invalidity samotné, jakož i související námitky, že rozhodnutí o námitkách bylo pro stěžovatelku překvapivé a že byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení, jsou nedůvodné.

[15] Podle § 88 odst. 4 poslední věta zákona o sociálním zabezpečení *orgán sociálního zabezpečení přezkoumává rozhodnutí, proti němuž byly podány námitky, v plném rozsahu; není přitom vázán podanými námitkami.* Podle odst. 8 téhož ustanovení pak platí, že *není-li v odstavcích 1 až 6 a 9 stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o námitkách, na rozhodnutí o námitkách a na přezkumné řízení a obnovu řízení, která se týkají rozhodnutí o námitkách, správní řád s tím, že § 90 odst. 1 písm. b), § 90 odst. 3 a § 90 odst. 6 věta druhá správního řádu se nepoužijí (...).*

[16] Podle § 90 odst. 3 správního řádu *odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.*

[17] Jak vyplývá z citovaných ustanovení zákona o sociálním zabezpečení, námitkové řízení je ovládáno úplným apelačním principem, což znamená, že v případě podání námitek účastníkem řízení je prvoinstanční rozhodnutí vždy přezkoumáváno v plném rozsahu a druhoinstanční orgán přitom není vázán podanými námitkami. V plném rozsahu se přezkoumává jak zákonnost napadeného rozhodnutí, tak také jeho věcná správnost, což přispívá k objektivnímu posouzení a plné nápravě zjištěných vad. Každý, kdo hodlá podat námitky proti rozhodnutí ČSSZ, by tak měl být srozuměn s tím, že toto rozhodnutí může být v celém rozsahu revidováno. Zásada úplné apelace přitom může působit ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení. Na rozdíl od principu omezené apelace podle správního řádu (§ 90 odst. 3 správního řádu) se totiž v případě námitek neuplatní pravidlo vyloučení zákazu změny k horšímu (viz § 88 odst. 8 zákona o sociálním zabezpečení). Není tudíž vyloučeno, aby výsledek námitkového řízení vedl ke zhoršení postavení účastníka řízení ve srovnání s výsledkem prvostupňového řízení. Jde o zcela logický důsledek založený na úvaze, že v případě, kdy je v rámci řešených námitek zjištěno pochybení, které působilo ve prospěch účastníka řízení, není možné akceptovat *pro futuro* dlouhodobou vědomou realizaci chybného rozhodnutí jen proto, že účastník řízení toto pochybení neidentifikoval (resp. identifikoval, ale nenamítal); takový postup by byl v rozporu s veřejným zájmem. Pokud by možnost reformace *in peius* neplatila, znamenalo by to, že orgán rozhodující o námitkách by nemohl jím zjištěné avšak účastníkem nenamítané pochybení zohlednit ve svém rozhodnutí, naopak musel by rozhodnout pouze v rozsahu uplatněných námitek a

následně předat věc orgánu prvního stupně k zajištění nápravy v režimu § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Orgán rozhodující o námitkách by tedy paradoxně byl nucen formálně vydávat záměrně chybné rozhodnutí, o němž by bylo od počátku zřejmé, že bude muset být v dalším řízení neprodleně napraveno, a to orgánem nižšího stupně. Časová prodleva mezi těmito dvěma kroky by znamenala prodloužení období neoprávněného poskytování dávky nebo její části, což by vedlo k ne hospodárnému nakládání s veřejnými prostředky.

[18] S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že žalovaná v námitkovém řízení nebyla vázána obsahem podaných námitek a byla oprávněna přezkoumat prvoinstanční rozhodnutí v plném rozsahu, tj. včetně splnění podmínek pro přiznání invalidního důchodu stěžovatelce. Současně byla žalovaná oprávněna prvoinstanční rozhodnutí změnit i v neprospěch stěžovatelky. Zásadním podkladem pro rozhodnutí o námitkách byl znalecký posudek o invaliditě ze dne 1. 7. 2016. Se závěry tohoto posudku se stěžovatelka prokazatelně seznámila, posudek jí byl zaslán a stěžovatelka ho dne 22. 7. 2016 převzala a následně se k němu vyjádřila. Jak správně poukázal krajský soud, v tomto vyjádření stěžovatelka nenavrhovala žádné další důkazy, ani k vyjádření nepřiložila žádné lékařské zprávy či posudek a ani netvrdila žádnou skutečnost, na základě které by žalovaná byla povinna pokračovat v dokazování. Neučinila tak ostatně ani dodatečně. Žalovaná proto nepochybila, pokud vydala žalobou napadené rozhodnutí a na vyjádření stěžovatelky k posudku reagovala tímto rozhodnutím. Žalobou napadené rozhodnutí proto nemohlo být pro stěžovatelku překvapivé, neboť vyšlo z tohoto posudku a převzalo jeho závěry. Uvedeným postupem proto nebyla porušena zásada dvojinstančnosti řízení. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno cca 2 měsíce poté, co se stěžovatelka seznámila se znaleckým posudkem o invaliditě. Stěžovatelka tak měla dostatečný prostor předložit žalované dokumenty prokazující její (údajně neuspokojivý) zdravotní stav.

[19] Podstatou další skupiny námitek je nesouhlas stěžovatelky s posouzením jejího zdravotního stavu, tak jak bylo učiněno v řízení o žalobě před krajským soudem.

[20] V rámci řízení o žalobě nechal krajský soud vypracovat odborný posudek PK MPSV v Ostravě ze dne 21. 9. 2018 ve znění jeho obou doplnění ze dne 11. 1. 2019 a 5. 4. 2019. PK MPSV shromáždila úplnou zdravotnickou dokumentaci stěžovatelky a komplexně posoudila její zdravotní stav. PK MPSV ve svém posudku uvedla, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti k datu 16. 9. 2016 je somatomorfní porucha – středně těžké funkční postižení podle kapitoly V položky 5c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Z vyhláškou stanoveného rozmezí míry poklesu pracovní schopnosti 25-35 % posudková komise stanovila dolní hranici 25 %. Stanovenou procentní míru poklesu pracovní schopnosti volila posudková komise s ohledem na to, že stěžovatelka je schopna pracovat jako administrativní pracovnice s využitím dosavadních zkušeností. U stěžovatelky není snížena úroveň sociálního fungování, ale výkon některých aktivit může být narušen. Ve výsledku je zachována schopnost vykonávat zaměstnání s využitím dosažené kvalifikace a praxe. Stěžovatelka je schopna komunikace s okolím. Zdravotní postižení stěžovatelky není takového stupně závažnosti a rozsahu, aby odůvodňovalo posouzení podle kapitoly V položky 5d přílohy k vyhlášce č. 359/2009

pokračování

Sb., poněvadž o těžké funkční postižení se nejedná a nikdy se ani nejednalo. Podle závěru PK MPSV ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatelka nebyla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť nedošlo k poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%. Krajský soud vyhodnotil zdravotní posudek PK MPSV ve znění jeho dvou doplnění jako důkazní prostředek objektivní a z hlediska platné právní úpravy obsažené v zákoně o důchodovém pojištění úplný. Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl krajský soud k závěru, že u stěžovatelky k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí není dána invalidita žádného stupně.

[21] S uvedenými závěry krajského soudu se ztotožňuje i zdejší soud. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, rozsudek ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46, či rozsudek ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 - 20) je posuzování míry poklesu pracovní schopnosti otázkou odborně medicínskou (důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem), a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle § 4 odst. 2 zákona o sociálním zabezpečení posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny k posouzení poklesu pracovní schopnosti a zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je tedy specifickou formou správní činnosti, spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti, a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. V rámci případného soudního řízení pak soud neposuzuje věcnou správnost posudku, neboť posouzení zdravotního stavu a souvisejících pracovních možností pojištěnce je věcí odborně medicínskou, k níž nemá soud potřebné odborné znalosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2005, č. j. 6 Ads 12/2003 - 45, ze dne 29. 7. 2015, č. j. 8 Ads 8/2015 - 28, či ze dne 19. 1. 2017, č. j. 7 Ads 229/2016 - 54).

[22] Posudek ze dne 21. 9. 2018 ve znění jeho obou doplnění ze dne 11. 1. 2019 a 5. 4. 2019, o který se zejména opíral krajský soud, výše uvedené požadavky splňuje. Z posudku jednoznačně vyplývá, že pokles pracovní schopnosti stěžovatelky nepřekročil 35 %, tj. hranici pro přiznání invalidity prvního stupně. PK MPSV se přitom vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a lékařskými zprávami a své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Stav byl posouzen souhrnně na základě úplné zdravotnické dokumentace a s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím. PK MPSV řádně zdůvodnila i to, z jakého důvodu bylo nutno míru poklesu pracovní schopnosti stěžovatelky hodnotit podle kapitoly V položky 5c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kde je uvedeno rozmezí 25-35 %, a z jakého důvodu stanovila dolní hranici 25 %. S ohledem na výše uvedené správním soudům nepřísluší, aby do odborné úvahy posudkové komise jakkoliv zasahovaly. Posouzení zdravotního stavu a souvisejících pracovních možností pojištěnce je věcí odborně medicínskou, k níž nemá soud potřebné odborné znalosti (viz např. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2005, č. j. 6 Ads 12/2003 - 45, ze dne 29. 7. 2015, č. j. 8 Ads 8/2015 - 28 atp.). Nutno dodat, že posudková komise rovněž srozumitelně odůvodnila, proč nelze na věc aplikovat položku 5d (těžké postižení), resp. 4c (středně těžké postižení) nebo 4d (těžké postižení).

[23] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaná i krajský soud postupovaly v souladu s platnou a účinnou právní úpravou. Nelze přehlédnout, že všechny posudky pořízené v námitkovém i soudním řízení se shodly jak na příčině dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti (zdravotní postižení uvedené v kapitole V položce 5c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb.), tak i na tom, že pokles pracovní schopnosti stěžovatelky nepřekročil 35 %, tj. hranici pro přiznání invalidity prvního stupně. V podrobnostech odkazuje zdejší soud na rozsudek krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalované a jejich závěry plně přebírá.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, nadto by § 60 odst. 2 s. ř. s. bránil jejich přiznání žalované.

[26] Ustanovené zástupkyni stěžovatelky Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 1 000 Kč (§ 9 odst. 2 a § 7 bod 3 advokátního tarifu), k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanovené zástupkyně činí částku ve výši 1 300 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu